

Sygnatura akt II Ca 1972/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Buła
Sędziowie:	SO Krystyna Dobrowolska SR (del.) Zbigniew Zgud (sprawozdawca)
Protokolant:	Grzegorz Polak

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. w Krakowie

na rozprawie sprawy z powództwa W. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o umorzenie egzekucji i pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie

z dnia 16 lipca 2013 r., sygnatura akt I C 617/11/S

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;
3. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie na rzecz adwokata D. G. kwotę 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z 27 lutego 2014 roku

Wyrokiem z 16 lipca 2013 roku do sygn. akt I C 617/11/S Sąd Rejonowy dla Krakowa- Śródmieścia w Krakowie oddalił powództwo W. P.przeciwko (...)Spółce Akcyjnej w W.o umorzenie egzekucji i pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego; zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2451złoty tytułem zwrotu kosztów procesu

i przyznał adwokatowi D. G.kwotę 2952 złote tytułem wynagrodzenia nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Powód W. P.wnosił o umorzenie egzekucji prowadzonej przeciwko niemu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sosnowcu D. B.do sygnatury: III KM 542/98 - na podstawie wyciągu z ksiąg (...)we W.nr (...)z dnia 9 lipca 1998 roku oraz pozbawienie powyższego tytułu egzekucyjnego wobec niego w całości wykonalności. Powód wskazywał, że kredyt wobec wierzyciela został spłacony jeszcze w 1994 roku, a pomimo to w 1998 roku (...)we W.wszczął przeciwko powodowi oraz jego małżonce Z. P.egzekucję na podstawie wyciągu z ksiąg (...)we W.nr (...)stwierdzając, że w księgach (...)figuruje zadłużenie z tytułu niespłaconego kredytu na podstawie Umowy o kredyt nr (...) z dnia 30 września 1994 roku.

Dalej powód ponosił, iż w jego sprawie nie ma możliwości prowadzenia egzekucji jedynie na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych, a to wobec wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku (Dz.U. nr 72. poz.388. sygnatura P 7/09), w który uznano, iż przepis art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe jest niezgodny z Konstytucją w części w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Dalej zarzucił, że nie podpisał umowy, albowiem ego podpis znajduje się jedynie na ostatniej stronie umowy.

Strona pozwana - (...)S.A. Oddział (...)w K., wносиła o oddalenie powództwa w całości wskazując, że w dniu 30 września 1994 roku powód - W. P., jego żona- Z. P.oraz R. K.zawarli z (...)we W.umowę kredytową nr (...)opiewającą na kwotę 201.000.000 złotych - przed denominacją. Podniosła ponadto, że w dniu 6 lutego 2006 roku powód złożył pisemne oświadczenie, w którym potwierdził, że w dniu 30 września 1994 roku został mu udzielony kredyt, próbując jednocześnie zmienić zasady jego spłacania ze względu na trudną sytuację materialną. Dalej strona pozwana wskazała, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie będzie miał zastosowania w przedmiotowej sprawie ponieważ dotyczy on tylko konsumenta, a jak wynika z treści zawartej między stronami umowy, powód zaciągnął kredyt na prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą.

W tak zakreślonych ramach przedmiotu sporu Sąd Rejonowy ustalił, że na przełomie 1993 i 1994 roku Z. P.- małżonka W. P., zawarła z (...)we W.umowę kredytu bankowego na kwotę 200.000.000 złotych sprzed denominacją. W. P.nie był stroną umowy tego kredytu ani go nie poręczał. Zabezpieczenie powyższego kredytu stanowiło mieszkanie spółdzielcze własnościowe nr (...)w Z.przy ul. (...). Prawo do tego lokalu przysługiwało Z. P.i W. P.wspólnie, w związku z czym W. P.wyraził zgodę na ustanowienie zabezpieczenia na powyższym prawie małżonków. Przedmiotowy kredyt został przez Z.P.spłacony w całości. Dlatego też w dniu 30 września 1994 roku Bank wystawił pisemne potwierdzenie spłaty kredytu wraz z oświadczeniem o możliwości sprzedaży mieszkania stanowiącego jego zabezpieczenie.

W dniu 30 września 1994 roku Z. P.. W. P.i R. K.(obecnie R. T.) zawarli z (...)we W.umowę kredytu nr (...)opiewającą na kwotę 201.000.000 złotych sprzed denominacji. Spłatę tego kredytu zabezpieczono poprzez przewłaszczenie samochodu osobowego marki B. (...)z 1985 roku. stanowiącego własność R. K.. Wniosek kredytowy został rozpatrzony pozytywnie w dniu 27 września 1994 roku. Zgodnie z jego treścią, kredyt został udzielony na działalność gospodarczą, co znalazło wyraz w postanowieniach umowy kredytowej. W 1994 roku. to jest także w dniu podpisania umowy kredytowej nr (...). R. K.wspólnie z W. P.prowadzili spółkę cywilną o nazwie (...), która zajmowała się działalnością gospodarczą w zakresie rozbioru i hurtowej sprzedaży mięsa. Spółka ta funkcjonowała jeszcze przez pół roku po wzięciu kredytu. Kredyt miał być przeznaczony na inwestycje w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, a do jego spłaty zobowiązał się W. P..

Prowadzone na wniosek (...)postępowanie egzekucyjne w stosunku do R. K.zostało umorzone w 1997 roku. Dłużnik nie odebrał wezwania banku do odebrania przewłaszczonej rzeczy i nie było znane miejsce jego pobytu. Natomiast wobec Z.P.i W. P.egzekucja należności (...)jest prowadzona od 1998 roku w postaci comiesięcznych potrąceń ze świadczenia rentowego W. P..

Wierzytelność z tytułu udzielonego w dniu 30 września 1994 roku kredytu od (...)we W. w dniu 30 listopada 1999 roku nabył (...)S.A., którego następcą prawnym jest obecnie (...)S.A. z siedzibą w W.. W dniu 6 lutego 2006 roku w siedzibie oddziału (...) S.A. stawił się W. P. i złożył pisemne oświadczenie, w którym potwierdził, że w dniu 30 września 1994 roku został mu udzielony kredyt. Nadto poinformował o trudnościach w spłacie kredytu, z uwagi na niskie dochody. Wyraził również wolę zawieszenia postępowania egzekucyjnego i umorzenia zadłużenia.

Powyższe ustalenia Sąd Rejonowy poczynił w oparciu o dokumenty, a to: wyciąg z ksiąg (...)we W., akta postępowania komorniczego Komornika Sądowego przy SR w Sosnowcu D. B.(KM 542/98), zaświadczenie (...)we W. z 30 września 1994 roku, umowę o kredyt nr (...)z dnia 30 września 1994 roku, umowę przewłaszczenia rzeczy z dnia 30 września 1994 roku, wyciąg z ksiąg rachunkowych (...)z dnia 10 sierpnia 2011 roku, oświadczenie W. P. z dnia 6 lutego 2006 roku, wyciąg z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, wyciąg z Głównego Urzędu Statystycznego oraz zaświadczenie ZUS z dnia 9 maja 2012 roku. Sąd Rejonowy uznał dowody z tych wszystkich dokumentów za wiarygodne jako sporządzone we właściwej formie przez powołane do tego osoby. Dokumenty prywatne stanowiły dowód, że osoba która podpisała ten dokument złożyła oświadczenie objęte jego treścią.

Sąd Rejonowy, przywołując art.78 k.c. wskazał, że dla zachowania formy pisemnej wystarcza podpis na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Zdaniem Sądu nie można mieć wątpliwości, że oświadczenie woli zostało zawarte na wszystkich, a nie tylko na ostatniej stronie wzmiankowanej umowy. Świadczy o tym również fakt, iż kolejne strony stanowią logiczną konsekwencję postanowień zawartych na poprzednich. Nie ma przy tym konieczności podpisywania osobno każdej strony dokumentu.

Sąd nie dał wiary świadkowi Z. P. oraz powodowi W. P. w zakresie w jakim zeznawali oni, że nie zawierali kolejnej umowy kredytowej w dniu 30 września 1994 roku. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że osoby te potwierdzają, że złożone na dokumencie z dnia 30 września 1994 roku podpisy są ich podpisami. W. P. przez długi czas znosił prowadzoną przeciwko niemu egzekucję bankową, składał oświadczenie w 2006 roku w banku w którym potwierdzał swoje zadłużenie w banku, nadto istotne dla takiej oceny zeznań W. P. oraz Z. P. są zeznania świadka R. T., który szczegółowo opisał okoliczności zawarcia umowy kredytowej oraz wypłaty kredytu. Sąd nie dał wiary powodowi w zakresie, w jakim ten próbował przedstawić siebie jako osobę nierozgarniętą, niefrasobliwą i nieroztropną, która nie wiedziała jaki dokument podpisuje w banku. Ten wizerunek kłóci się z wizerunkiem powoda przedstawionym w zeznaniach świadka R. T., a nadto sam powód przesłuchiwany przez Sąd sprawiał wrażenie osoby dobrze zorientowanej w jego sprawach życiowych. Nadto sam fakt, że powód w 1994 roku prowadził działalność gospodarczą (niezależnie od ostatecznego gospodarczego efektu podjętych przedsięwzięć), świadczy o tym że był on w ówczesnym czasie niewątpliwie osobą dobrze zorientowaną w realiach otaczającej go wówczas rzeczywistości.

Sąd Rejonowy oddalając powództwo, jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 53 ust.3 ustawy z 31 stycznia 1989 roku Prawo Bankowe (Dz. U. z 1992 roku. Nr 72. poz. 359). Sąd I instancji uznał, że jakkolwiek jest to ustawa obecnie nie obowiązująca, jednakże zastosowanie jej przepisów jest w przedmiotowej sprawie uzasadnione, ponieważ umowa kredytu, której sprawa dotyczy została zawarta w 1994 roku, to jest po rządami ustawy z 1989 roku. Podstawę do dalszego stosowania cyt. przepisu daje zdaniem Sądu art. 181 obecnie obowiązującej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku (Dz. U. z 2012. poz. 1376 ze zm.) Prawo Bankowe, który jednoznacznie wskazuje, że do umów zawartych przez banki przed wejściem w życie tejże ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Mając to na uwadze Sąd Rejonowy wskazał, że art. 53 ust.3 dawnego Prawa Bankowego przewiduje, że dłużnik w drodze powództwa może zażądać umorzenia w całości lub w części egzekucji prowadzonej przez bank według k.p.c. jeżeli egzekwowana wierzytelność nie istnieje lub istnieje w kwocie mniejszej albo gdy dłużnik zgłasza wzajemne roszczenia nadające się do potrącenia z wierzytelności egzekwowanej. Jednocześnie za Sądem Najwyższym przyjął, że w sytuacji gdy powództwo może być wytoczone na podstawie art.53 ust.3 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku Prawo Bankowe, wyłączone jest zastosowanie art.840 k.p.c. Zdaniem Sądu Rejonowego zgodnie z art.6 k.c. spoczywający na powodzie ciężar dowodu obliłował go do wskazania okoliczności świadczących o tym, że egzekwowana przez stronę pozwaną wierzytelność nie istnieje. Powołując się na wyniki postępowania dowodowego Sąd wskazał, że wykazane zostało, że powód jednak zawarł umowę kredytu z bankiem, na której spłatę powód nie przedstawił żadnych

zaświadczeń, a zaświadczenie przedłożone przez powoda dotyczy innego kredytu zaciągniętego przez niego wcześniej. W związku z tym powód nie udowodnił nieistnienia egzekwowanej przez bank wierzytelności.

Dalej Sąd Rejonowy wyjaśnił, że dla uznania umowy kredytu za zawartą skutecznie nie jest konieczny przelew środków, gdyż ten ostatni jest kwestią wykonania umowy. Zdaniem Sądu I instancji nie wpływa na rozstrzygnięcie sprawy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku (Dz. U. nr 72. poz.388. sygnatura: P 7/09), w którym przepis art.95 ust.1 ustawy Prawo Bankowe uznano za niezgodny z Konstytucją w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Zdaniem Sądu, jako podstawa do prowadzenia egzekucji w przedmiotowej sprawie zastosowania nie znajduje przepis art. 95 ustawy Prawo Bankowe obowiązującej obecnie, lecz przepis art.53 ust. 2 ustawy Prawo Bankowe z dnia 31 stycznia 1989 roku. Jest to związane z treścią wzmiankowanego już art. 181 ustawy Prawo Bankowe z 29 sierpnia 1997 roku, który wskazuje, iż do umów zawartych przed dniem wejścia w życie nowej ustawy Prawo Bankowe (która weszła w życie w dniu 1 stycznia 1998 roku) stosuje się przepisy ustawy dotychczasowej, a to ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku. Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się natomiast co do zgodności z Konstytucją art. 95 obecnie obowiązującej ustawy, nie ustawy poprzedniej. W takim stanie rzeczy rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego z takiego właśnie powodu pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto powód w chwili zawierania umowy kredytowej prowadził działalność gospodarczą.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, wnosząc o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie w całości egzekucji prowadzonej przeciwko powodowi przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.D. B.do sygn.: III KM 542/98 - na podstawie wyciągu z ksiąg (...)w W.nr (...)z dnia 9 lipca 1998r oraz pozbawienie powyższego tytułu egzekucyjnego w całości wykonalności wobec powoda,

2. uchylenie punktu II zaskarżonego wyroku oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz pełnomocnika powoda z urzędu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, względnie - w przypadku oddalenia apelacji - o zasądzenie na rzecz adw. D. G. kosztów pomocy prawnej z urzędu wg. norm przepisanych wraz z podatkiem Vat od Skarbu Państwa,

ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powód zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to naruszenie:

- przepisu art. 53 ust 2 Ustawy Prawo bankowe z dnia 31 stycznia 1989 roku

w zw. z art. 6 kodeksu cywilnego poprzez przyjęcie, iż to dłużnika (powoda) obciąża ciężar wykazania, iż egzekwowana przez bank na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych banku wierzytelność nie istnieje,

- przepisu art. 78 kodeksu cywilnego poprzez błędne przyjęcie, iż powód podpisując jedną stronę umowy, na której nie były zawarte istotne warunki kredytu i która nie była połączona z innymi kartami umowy, podpisał dokument 'obejmujący treść umowy' i skutecznie zawarł umowę kredytu,

- przepisu art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze, art. 76 i art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez uznanie, iż egzekucja komornicza może być prowadzona na podstawie wyłącznie wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, przy braku wykazania przez (...)istnienia egzekwowanej wierzytelności,

II. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, polegającą na błędnym przyjęciu, iż powód oraz jego małżonka zawarli z (...)we W.w dniu 30 września 1994r umowę kredytu nr (...), w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego uprawie jedynie do stwierdzenia, iż powód i jego małżonka podpisali tylko czwartą stronę umowy kredytowej; bezpodstawnym przyjęciu, iż powodowi oraz jego małżonce został na podstawie umowy nr (...)z dnia 30 września 1994roku udzielony kredyt, w sytuacji gdy strona pozwana nie wykazała, aby środki z kredytu zostały powodowi lub jego małżonce w jakiegokolwiek części wypłacone.

Pozwany wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 321 k.p.c. sąd jest związany żądaniem powództwa. W niniejszej sprawie powód domagał się umorzenia egzekucji i pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego i tylko w tym zakresie było możliwe rozpoznanie sprawy. Kluczowa dla rozstrzygnięcia jest przy tym ocena mocy prawnej wyciągu z ksiąg bankowych jako podstawy, na której prowadzona jest egzekucja przeciwko powodowi.

W pierwszej kolejności trzeba wskazać, że Sąd Rejonowy niezasadnie przyjął, że z art. 181 obecnego prawa bankowego wynika zasada nieograniczonego stosowania przepisów dawnych do umów zawartych przed wejściem w życie aktualnie obowiązującej ustawy. Zgodnie bowiem z brzmieniem tego przepisu, przepisy dotychczasowe stosuje się do umów zawartych przez banki, w tym do gwarancji bankowych i poręczeń udzielonych przed wejściem w życie ustawy. A zatem zasada stosowania dawnego prawa bankowego dotyczy wyłącznie samych umów (ich obowiązywania, treści, wykonywania, wygasania itp.), a nie egzekucji wierzytelności z tych umów wynikających. Uszło uwagi zarówno Sądowi Rejonowemu jak i apelującemu, że jednocześnie z chwilą wejścia w życie nowego prawa bankowego to jest 1 stycznia 1998 roku weszła w życie także ustawa z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz. U. Nr 149, poz. 703). Ustawa ta obejmowała między innymi także nowelizację dawnego prawa bankowego, w kierunku uzależnienia możliwości wszczęcia egzekucji na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych od uzyskania sądowej klauzuli wykonalności. Jakkolwiek sama nowelizacja dawnego prawa bankowego nie weszła w życie, gdyż od 1 stycznia 1998 roku weszło w życie nowe prawa bankowe, to jednak cyt. ustawa zawiera istotny przepis przejściowy, który nigdy nie został uchylony. Artykuł 51 ust. 1 Ustawy o zastawie rejestrowym stanowi, że do postępowań egzekucyjnych wszczętych przed dniem wejścia w życie tejże ustawy, na podstawie wyciągów z ksiąg banków oraz innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych, stwierdzających zobowiązania na rzecz tych banków i zaopatrzonych w oświadczenie, że oparte na nich roszczenia są wymagalne, mających moc tytułów wykonawczych bez potrzeby uzyskiwania dla nich sądowych klauzul wykonalności, stosuje się przepisy dotychczasowe. A zatem warunkiem koniecznym stosowania do egzekucji przepisów dawnego prawa bankowego było wszczęcie egzekucji przed wejściem w życie ustawy, to jest przed 1 stycznia 1998 roku. Dalej art. 51 ust. 2 stanowił, że do nadania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym oraz prowadzenia egzekucji według Kodeksu postępowania cywilnego na podstawie tych tytułów nie jest wymagane oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji, jeżeli czynność bankowa, z której wynika wierzytelność banku, została dokonana przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Wystawione już wyciągi z ksiąg bankowych mogły być zatem opatrzone sądową klauzulą wykonalności bez potrzeby okazywania stosownego oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji. Są to niewątpliwie przepisy szczególne w stosunku do art. 181 nowego prawa bankowego. Pogląd ten podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z 26 listopada 2003 r. w sprawie III CK 107/02 (LEX nr 1129619) gdzie stwierdził, że „[a]rt. 51 ustawy z 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów reguluje określony odcinek stosunków powstałych przed dniem 1 stycznia 1998 r. i w tym samym znaczeniu ma charakter przepisu szczególnego w stosunku do art. 181 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe.”. Wszystko to prowadzi do wniosku, że wyciąg z ksiąg bankowych (...)we W.nr (...) z dnia 9 lipca 1998 roku nie mógł być samodzielną podstawą egzekucji. Wniosek ten jest zbieżny z innym poglądem Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z 3 lutego 1999 r. w sprawie III CKN 155/98 (OSNC 1999/10/170, Biul.SN 1999/6/6,

Pr.Gosp. 1999/7/12, LEX 36458), gdzie stwierdzono, że „[b]ankowe tytuły wykonawcze wystawione na podstawie art. 53. ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. - Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz. U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359 ze zm.) zachowały moc po wejściu w życie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939 ze zm.) jako podstawa egzekucji wszczętej przed dniem 1 stycznia 1998 r.”. W niniejszej sprawie postępowanie na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych nie tylko nie zostało wszczęte przed 1 stycznia 1998 roku, ale sam wyciąg wystawiony jest po tej dacie. Ponadto wyciągowi temu nie nadano klauzuli wykonalności na mocy nowych przepisów. Po 1 stycznia 1998 roku egzekucja w oparciu o wyciąg z ksiąg bankowych (bankowy tytuł egzekucyjny) mogła być wszczęta wyłącznie po nadaniu takiemu wyciągowi klauzuli wykonalności. Przedmiotowy wyciąg nie stanowi zatem w ogóle bankowego tytułu wykonawczego. Stąd też nie można pozbawić go wykonalności w trybie art. 840 k.p.c., gdyż dokument ten nie jest aktem, który z mocy ustawy podlega wykonaniu w drodze egzekucji sądowej (art. 777 § 1 pkt 3 k.p.c.). Powodowi takie roszczenie w stosunku do przedmiotowego dokumentu w ogóle nie przysługuje.

Jeżeli zaś chodzi o zastosowanie art. 53 ust. 3 dawnego prawa bankowego, to byłoby ono możliwe jedynie w stosunku do takiego postępowania egzekucyjnego, które prowadzone byłoby na podstawie ważnego bankowego tytułu wykonawczego. Wyłącznie w takim przypadku zachodziłaby bowiem możliwość zastosowania przepisu już nieobowiązującego. Byłaby to zresztą jedyna droga zwalczania egzekucji. Tymczasem w niniejszej sprawie został wydany wyłącznie bankowy tytuł egzekucyjny nieuprawniający do wszczęcia egzekucji bez dalszych czynności procesowych wierzyciela. Stąd też dłużnik winien bronić się przed wadliwie wszczętą i prowadzoną egzekucją innymi środkami procesowymi.

Z powyższych względów powództwo nie mogło być uwzględnione i winno zostać oddalone. Zaskarżony wyrok odpowiada zatem prawu pomimo naruszenia art. 181 prawa bankowego.

Wobec powyższego rozpoznawanie poszczególnych zarzutów apelacji nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd dokonuje bowiem ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia sprawy. W tym przypadku wystarczające do tego było ustalenie treści i formy wyciągu z ksiąg bankowych oraz daty jego wystawienia i wszczęcia egzekucji. Są to okoliczności niekwestionowane w samej apelacji. Zarzuty apelacji mogłyby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia jedynie wówczas, jeżeli w sprawie w ogóle byłaby możliwość zastosowania art. 53 ust. 3 dawnego prawa bankowego. Wobec faktu że tak nie jest zarzuty te nie mogą wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy. Na marginesie jedynie należy wskazać, że zarzuty apelacji sprowadzają się w istocie do zagadnień dowodowych co do faktu zawarcia umowy przez powoda. W tym względzie należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie naruszył zasad logicznego myślenia i nie wykroczył poza granice swobody oceny dowodów. Nie sposób też zakwestionować zasadności poglądu co do skuteczności oświadczenia woli złożonego na piśmie i podpisanego jedynie na ostatniej stronie dokumentu.

Mając powyższe na uwadze apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Skutkiem oddalenia apelacji jest uznanie powoda za stronę przegrywającą sprawę w II instancji i zobowiązaną do zwrotu kosztów przeciwnikowi (art. 98 k.p.c.). Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym liczone od wartości przedmiotu zaskarżenia w oparciu o § 6 pkt 5 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Z kolei o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono w oparciu o § 2 ust. 3 w związku z § 6 pkt 5 i § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

ref. SSR M. R.